

jemství nemůže býti dále rozšiřováno, než rukojmí výslovně prohlásil, tedy že pro nedostatek potřebného zvláštního prohlášení zaniklo rukojemství žalobcovo tím, že jeho syn byl propuštěn ze služeb banky z příčin nespočívajících v jeho osobě. K témuž výsledku vede použití vykládacího pravidla § 915 obč. zák., že v pochybných případech pokládá se při smlouvách, zavazujících jenom jednu stranu, za to, že si zavázaný chtěl uložit břemeno spíše lehčí nežli těžší, neboť v poměru k bance bylo převzetí rukojemství žalobcova smlouvou bezúplatnou. Proti žalované bance svědčí konečně i předpis § 1311 obč. zák., že nahodilou škodu nese ten, v jehož osobě nebo jmění se přihodila. Vyrovnací řízení a nutnost propustiti úřednictvo přihodily se ve jmění žalované banky, proto postihuje škoda vzniklá tím, že žalobcovu synu se stalo další placení náhrady z důchodů bankou mu vyplácených nemožným, ji samu. K přesunutí jejímu na žalobce není zákonného ani smluvního důvodu.

Čís. 8936.

Třebas odvolací soud uznal ve smyslu § 488 c. ř. s. na doplnění průvodního řízení opakováním důkazů v první stolici již provedených, nelze přihlídnouti ke skutečnostem, nastavším po vynesení rozsudku prvního soudu do vynesení rozsudku odvolacího soudu.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Rv I 1802/28.)

Žalovaný vedl k vydobytí peněžité pohledávky proti Františku H-ovi exekuci na movitosti. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující banka nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že zabavené předměty jsou příslušenstvím parní pily a kanceláře Františka H. a že jest tudíž podle § 252 ex. ř. na ně nepřipustnou samostatná exekuce. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce procesního práva napadá žalovaný názor soudu odvolacího, že skutečnosti za sporu nastalé (vyhoření pily v roce 1928 a prodej strojů jako věcí movitých) na váhu nepadají, poněvadž všechny tyto skutečnosti nastaly po vynesení rozsudku v první stolici, kdežto podle jeho názoru v souzeném případě ohledně těchto otázek není rozhodnou doba vynesení rozsudku v první stolici, nýbrž doba vynesení napadeného rozsudku, jelikož prý tento rozsudek v tomto případě jest vlastně rozsudkem první stolice. K vývodům dovolatelovým jest přisvědčiti jen, pokud skutečně jde o rozsudek soudu první stolice. Napadený

rozsudek jako rozsudek soudu odvolacího nestal se však rozsudkem soudu první stolice pro to, že soud odvolací ve smyslu § 488 c. ř. s. uznal na doplnění průvodního řízení opakováním některých důkazů v první stolici již provedených, a opačný názor dovolatelův v dovolání hájený nemá v zákoně (§§ 406 a 496 c. ř. s.) opory. To jasně plyne z předpisu § 488 druhý odstavec c. ř. s., že pro toto doplňovací řízení před soudem odvolacím platí předpisy pro řízení v první stolici, což se ovšem povahy rozsudku soudu odvolacího jako rozsudku soudu druhé stolice nedotýká. Dovolatelům citovaná rozhodnutí tohoto soudu čísla 5814, 5932, 6860 a 7546 sb. n. s., nehledíc k tomu, že skutkový podklad v nich jest jiný než v souzeném případě, nepodporují nijak názor dovolatelův o povaze napadeného rozsudku jako rozsudku soudu první stolice, naopak shodují se se zásadami v napadeném rozsudku soudem odvolacím uvedenými.

Čís. 8937.

Nevyhradil-li odvolací soud pravomoc usnesení, jímž zrušil rozsudek prvního soudu a vrátil mu věc k dalšímu jednání a rozhodnutí, jest rekurs na dovolací soud nepřipustným i tehdy, stalo-li se zrušovací usnesení jen ohledně části žalobního nároku a bylo pojato do rozsudku, proti němuž bylo podáno dovolání.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Rv II 482/28.)

Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice částečně důvodem po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaných, k odvolání žalobkyně rozsudek prvního soudu, pokud jím byla žaloba zamítnuta, zrušil a vrátil věc prvnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalovaných do zrušující části rozsudku odvolacího soudu; dovolání jejich nevyhověl.

Důvody:

Rekurs do zrušující části rozhodnutí odvolacího soudu jest podle § 519 čísla 3 c. ř. s. nepřipustný, neboť odvolací soud nevyhradil stranám právo k rekursu doložkou, že má býti v řízení pokračováno teprve, až jeho usnesení vejde v moc práva. Pokus žalovaných, dovoditi přípustnost rekursu příkazem procesní hospodárnosti, by nejvyšší soud, an se sporem k dovolání již musí tak jako tak zabývat, rozhodl o všech ve sporu do té doby se vyskytnuvších sporných otázkách, rozbíjí se o kategorický předpis zákona. Zákon nerozeznává, zda, jak bývá pravidlem, zrušující rozhodnutí bylo vydáno o celém žalobním nároku sa-